

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **XXX**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. října 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023.

takto:

- I. Rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 9. října 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023, se v části, kde zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí povinného subjektu pod částí 1b) žádosti žalobce, ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 9. října 2023, č. j. MV-154910-4/TP-2023, se v části, kde zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí povinného subjektu pod částí 3a) žádosti žalobce, ruší.

- III. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 21. srpna 2023, č. j. KRPS-206103-2/ČJ-2023-0100AP-106, se ruší v části vypořádání požadované informace pod bodem 3a) žádosti.
- IV. Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje se nařizuje, aby do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku poskytlo žalobci informace požadované v bodech 3a) žádosti žalobce ze dne 10. srpna 2023.
- V. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 16 228 Kč, do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

[1] Dne 10. 8. 2023 se žalobce podáním žádosti Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje (dále též „*povinný subjekt*“) na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*informační zákon*“) domáhal poskytnutí informací ohledně již neexistujících společností AA Styll (IČO 26195917) a ODES (IČO 48168378) a rovněž ohledně fyzické osoby – dřívějšího jednatele a společníka firmy AA Styll, stávajícího zastupitele města Příbram.

[2] Žalobce v rámci podané žaloby nesouhlasil s vyřízením žádosti ve vztahu k následujícím požadavkům na informace:

Část 1b) žádosti: „*Žádám ohledně uvedeného podezření o poskytnutí kopie usnesení o odložení věci, usnesení o odevzdání věci jinému orgánu, usnesení o zahájení trestního stíhání nebo dokumentu s jiným opatřením (dle toho, jakým způsobem bylo prověřování předmětného podezření ukončeno).*“ – v této části byla žádost odmítnuta částečně,

Část 3a) žádosti: „*Žádám o informaci, jaká souhrnná částka byla vrácena firmě AA Styll (momentálně anonymizovaný údaj v prvním odstavci na straně 4 usnesení a v posledním odstavci na straně 7 usnesení) a jakou souhrnnou částku si firma ODES ponechala.*“ – v této části byla žaloba odmítnuta v celém rozsahu.

[3] Dne 21. 8. 2023 byla žalobcova žádost ze strany povinného subjektu částečně odmítnuta rozhodnutím povinného subjektu č. j. KRPS-206103-2/ČJ-2023-0100AP-106, o částečném odmítnutí žádosti o informace (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“) – konkrétně ve vztahu k podané žalobě byla odmítnuta část žádosti pod body 1b) a dalším výrokem pod bodem 3a). Žalobce se proti danému rozhodnutí bránil blanketním odvoláním podaným dne 8. 9. 2023 k ministerstvu vnitra, jež doplnil o odvolací důvody dne 25. 9. 2023. Rozhodnutí povinného subjektu bylo následně dne 9. 10. 2023 Ministerstvem vnitra potvrzeno, a to rozhodnutím č. j. 154910-4/TP-2023. Výrok tohoto rozhodnutí je společný pro celou napadenou část prvostupňového správního rozhodnutí tak, že se odvolání zamítá a celé prvostupňové správní rozhodnutí se potvrzuje.

[4] Žalobce v podané žalobě uvádí, že jeho zájem o dané informace pramení z jeho profese publicisty, v rámci níž publikuje články týkající se dané věci pro web zvaný „Příbramský bublifuk“. Skutkové okolnosti případu, které žalobce spatřuje jako rozhodující v dané věci, popisuje žalobce následovně. Dříve zmíněné firmě AA Styll byla

na konci roku 2014 vyplacena státní a evropská dotace ve výši zhruba 3,8 mil. Kč na nákup recyklační technologie na zpracování odpadního dřeva. Technologie měla být provozována firmou AA Styll v Příbrami v místní části Brod. Dotovaný projekt nebyl nikdy realizován, zároveň ovšem firma AA Styll nikdy nevrátila dotační prostředky (v roce 2020 zanikla). V roce 2023 zanikla i firma ODES, která byla v rámci dotovaného projektu smluvním dodavatelem technologie a v jejíž prospěch firma AA Styll dle zjištění Policie ČR převedla poskytnuté dotační prostředky (za účelem dodání příslušné technologie). V srpnu 2015 na základě výše uvedených skutečností zahájila finanční správa kontrolu firmy AA Styll. Zhruba týden po zahájení kontroly proběhl převod firmy AA Styll do vlastnictví akciové společnosti Gartol. Zároveň se ve stejné době novým jednatelem firmy AA Styll stal podle všeho tzv. „bílý kůň“. Majitelem společnosti Gartol byla v té době panamská firma Yoo Too Inc. Za tuto panamskou firmu jednal v ČR advokát xxx, který byl už v minulosti (před převodem firmy AA Styll) trestně stíhán. Později byl pravomocně odsouzen za legalizaci výnosů z trestné činnosti (škoda v rozsahu desítek milionů korun). Od r. 2017 po něm pátrá Policie ČR. Na základě výše zmíněné kontroly ze strany finanční správy byl v roce 2016 stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně, odpovídající částce vyplacené dotace. V roce 2017 finanční správa nedoplatek odepsala pro nedobytnost. Jednatel a jediným společníkem firmy AA Styll v době vyplacení dotace (2014) i v době převodu firmy na nového vlastníka (2015) byl stávající zastupitel města Příbram (a člen finančního výboru zastupitelstva). O situaci související s příslušnou dotací se v minulosti zajímala Policie ČR (dále „PČR“) v rámci trestního řízení, které bylo mj. vedeno pro podezření ze spáchání trestného činu dotačního podvodu (viz příloha č. 8 k této žalobě – usnesení k trestnímu řízení v anonymizované podobě, poskytnuté žalobci dle zákona) a v rámci samostatného prověřování, vedeného pro podezření ze spáchání trestného činu krádeže. Ačkoli dotační prostředky nebyly vráceny a projekt nebyl realizován, PČR věc uzavřela (dle názoru žalobce překvapivě) s tím, že k žádnému trestnému činu nedošlo.

[5] Žalobce zdůrazňuje veřejný zájem na získání výše uvedených informací a uvádí, že mu svědčí statut tzv. společenského hlídačského psa. Dodává, že takto o něm hovořil i povinný subjekt ve svém rozhodnutí v dané věci.

[6] V první části žalobních námitek se žalobce věnuje otázce anonymizace jména jednatele společnosti AA Styll, kterou provedl povinný subjekt v rámci vyřízení žádosti v poskytnutém dokumentu s názvem „Vyhodnocení“ (jedná se o dokument ze dne 19. 6. 2017, č. j. KRPS-104252-8/TČ-2017-011181) – odpověď na část 1b žádosti. Dle žalobce je povinný subjekt povinen dané jméno uvést. Tuto povinnost vyvozuje z ust. § 8a odst. 1 informačního zákona. Nesouhlasí s povinným subjektem (a rovněž s žalovaným, který tento postup potvrdil), že mělo být naopak aplikováno ust. § 8a odst. 2 informačního zákona. “

[7] Dále žalobce zdůrazňuje význam, který v dané věci zaujímá veřejný zájem. Dle jeho názoru tento vyplývá ze skutečnosti, že společnost AA Styll hospodařila s veřejnými prostředky, které získala z dané dotace. Rovněž zdůrazňuje fakt, že nedošlo k realizaci předmětného projektu a přesto nebyly poskytnuté prostředky vráceny. V době čerpání podstatné části této dotace působil jednatel a společník společnosti AA Styll jako zastupitel města Příbram. Žalobce rovněž vyzdvihuje svou roli publicisty. Připomíná zde nález Ústavního soudu I. ÚS 3930/14. Odkazuje na právní předpisy, které jsou v tomto

konkrétním případě aplikovatelné – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“) a zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů.

[8] Žalobce dále vyzdvihuje zejména znění čl. 6 odst. 1 písm. e) a f) GDPR a ust. § 17 zákona o zpracování osobních údajů. V souvislosti s výše uvedeným čl. 6 GDPR žalobce cituje pasáž rozhodnutí žalovaného, kde uvedl: „neexistuje zde ani právní titul zpracování osobních údajů vycházející z čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení GDPR“. Podotýká, že nebylo žalovaným vysvětleno, z jakého důvodu došel k závěru, že v konkrétní věci je vyloučen veřejný zájem na poskytnutí žalobcem žádaných informací. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nevypořádal námitku týkající se možnosti aplikace čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR.

[9] K otázce veřejné funkce zastupitele žalobce uvádí, že ačkoli si je vědom rozdílnosti funkcí poslance a zastupitele okresního města, má i funkce zastupitele značný význam, zejména, když je tento členem finančního výboru zastupitelstva, jako tomu bylo v daném případě. Zastupitel tak spolurozhoduje o použití finančních prostředků. Zdůrazňuje, že v souvislosti s požadavkem důvěryhodnosti platí stejné nároky pro zastupitele i pro poslance, jelikož v rámci obou funkcí je vykonávána svěřená pravomoc ve prospěch občanů a musí být předpokládáno, že jejich minulosti bude věnována zvýšená pozornost. Podotýká zároveň, že nepožaduje informace o všem z minulosti daného poslance. Dožaduje se jen informace o zacházení s veřejnými prostředky.

[10] Žalobce se dále vyjadřuje k testu proporcionality. Uvádí, že v daném případě se jedná o střet práva na ochranu osobnosti a soukromí a práva na informace. Zdůrazňuje, že sporným je v této části způsob provedení tohoto testu povinným subjektem a následně i žalovaným, který závěr povinného subjektu potvrdil. Žalobce konkrétně namítá, že povinný subjekt nedostatečným způsobem vysvětlil závěry, ke kterým došel v rámci jednotlivých kroků testu proporcionality.

[11] Ve druhé části žalobních bodů se žalobce věnuje nedůvodnosti anonymizace celkové částky, která byla firmou ODES vrácena firmě AA Styll, a to v rámci poskytnutého dokumentu „Vyhodnocení“ (viz výše). Dále uvádí, že dle jeho názoru neexistoval důvod k odmítnutí poskytnutí údaje o souhrnné částce v dokumentu nazvaném „Usnesení“ (ze dne 30. 3. 2017, č. j. KRPS-158262-102/TČ-2016-010081-ODKL). Žalobce upřesňuje, že tato částka a požadovaná částka jsou totožné.

[12] Žalobce dále vysvětluje, že výše daných částek hraji roli v souvislosti s limity pro vznik trestněprávní odpovědnosti u různých druhů majetkových trestných činů. K tomuto uvádí, že „nelze vyloučit, že přinejmenším část prostředků, vrácených firmou ODES ve prospěch firmy AA Styll, se ve skutečnosti shodovala s částí poskytnuté dotace“. Zdůrazňuje proto, že je věcí veřejného zájmu, aby bylo zřejmé, jaké částky byly skutečně převáděny.

[13] Žalobce reaguje také na argument žalovaného, jenž uváděl, že požadované informace jsou kryty bankovním tajemstvím. Žalobce však upřesňuje, že se nedožadoval ani kopie výpisů, ani údajů o jednotlivých převáděných částkách uvedených na daných výpisech. Požadoval pouze údaj o souhrnné částce tvořené všemi převáděnými finančními prostředky. Vyzdvihuje fakt, že požadovaný údaj „představuje výsledek zpracování dílčích podkladových informací ze strany PČR. Jde o informaci odlišnou např. od detailního (položkového) obsahu bankovních výpisů nebo od sdělení, týkajícího se konkrétních částek převodů provedených ke konkrétním kalendářním datům“.

[14] Žalobce rovněž zdůrazňuje, že obě předmětné firmy již zanikly, a proto jim zveřejnění požadovaných informací nemůže způsobit újmu na jejich obchodních zájmech ani narušit jejich bankovní tajemství. V této souvislosti odkazuje na § 9 odst. 2 informačního zákona, který stanoví, že: „Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.“ Ve vztahu k poskytování informací a bankovnímu tajemství žalobce odkazuje na vybrané pasáže z rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 84/2012-43.

[15] Dále uvádí, že vyhodnocení kolize dvou předmětných práv ze strany žalovaného shledává nedostatečným. Podotýká, že odůvodnění předložené žalovaným spočívalo vlastně jen v zahrnutí dané informace pod pojem bankovního tajemství. Zdůrazňuje tedy, že žalovaný pouze zmínil možnost prolomení bankovního tajemství v případě zákonem upravených situací. Nepřistoupil však ke zhodnocení dopadu upřednostnění práva na ochranu soukromí ve vztahu k právu na informace.

[16] Žalobce rovněž poukazuje na paralelu mezi ochranou bankovního tajemství a ochranou soukromí, kterou zmínil zdejší soud ve výše uvedeném rozsudku 6 A 84/2012-43. Žalobce přímo uvádí, že „[p]rávě nesouhlas žalobce s hranicí mezi právem na informace a právem na soukromí v té podobě, v jaké ji stanovil žalovaný je v určitém smyslu podstatou celé žaloby (včetně dříve předestřené otázky týkající se osoby zastupitele)“. Žalobce v této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, a ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10. Rovněž zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104.

[17] Žalobce uvádí, že výrok o odmítnutí dané části žádosti měl být postaven na konkrétním (příp. podpůrném) zákonném ustanovení. Žalobce tedy shledává pouhý odkaz na ustanovení „jiného“ zákona (myšleno ust. § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách) nedostatečným.

[18] Z výše uvedených důvodů žalobce požadoval zrušení druhostupňového rozhodnutí (tj. žalobou napadeného rozhodnutí) i rozhodnutí prvostupňového. Zároveň požadoval, aby soud nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

[19] Žalobce požadoval rovněž náhradu nákladů řízení ze strany žalovaného, a to v rozsahu soudního poplatku a režijního paušálu ve výši 300 Kč za každý úkon.

[20] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že jelikož žalobcovy námitky v žalobě se shodují s námitkami obsaženými v odvolání proti napadenému rozhodnutí, odkazuje žalovaný plně na odůvodnění tohoto rozhodnutí. Žalovaný pro doplnění uvádí, že nyní řešené žádosti žalobce (ze dne 10. 8. 2023) předcházely další dvě žádosti, na jejichž základě požadoval sdělení informace z trestních řízení, kterých se týká i předmětná žádost. Jednalo se konkrétně o žádosti ze dne 5. 5. 2023 a 1. 6. 2023. Následně ještě před podáním správní žaloby podal žalobce další dvě žádosti (v pořadí čtvrtou a pátou). Rovněž uvádí, že v rámci vyhodnocení druhé žádosti (ze dne 1. 6. 2023) povinný subjekt reagoval na vyjádření žalobce, který uvedl, že pro případ anonymizace poskytnutých dokumentů podle § 15 odst. 3 informačního zákona, požaduje, aby povinný subjekt vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona.

[21] V souvislosti s předmětnou žádostí žalovaný vysvětluje, že žalobce „požádal o informace, které se již cíleně týkaly i řízení, vedeného Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, oddělení hospodářské kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování územního odboru Příbram, pod č. j. KRPS-104252/TČ-2017-011181. Cílem tohoto řízení bylo došetření okolností, za jakých bylo naloženo s finančními prostředky, které byly vráceny společnosti AA STYLL, spol. s r.o., původně pocházející z poskytnuté dotace (bod 1 této žádosti). Další část žádosti se poté týkala poskytnutí dalších kopií dokumentů, nebo poskytnutí či upřesnění informací, které povinný subjekt na základě předchozích žádostí žalobci odmítl poskytnout, když se žalobce přímo v nové žádosti dovolával „poskytnutí příslušné části usnesení v méně anonymizované podobě“. Žalovaný argumentuje, že pro svůj postup využil zákonem zakotvených výluk z povinnosti poskytnout požadované informace, a to na základě ust. § 8a odst. 1 informačního zákona, čl. 5 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 1 GDPR a ust. § 24 odst. 1 a § 25 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů.

[22] Žalovaný zdůrazňuje, že povinný subjekt neopomenul provést test proporcionality, a proto poměřoval vzájemně kolidující práva na informace a na ochranu osobnosti. Uvádí, že anonymizace byla provedena s ohledem na snahu o zachování presumpce neviny, a to zejména v třetím kroku testu proporcionality, kde byly povinným subjektem posuzovány následky, jež by mohly fyzickým osobám nastat v důsledku poskytnutí daných informací. Dodává, že v případě neanonymizace by došlo k tomu, že „ze spisového materiálu vedeného v zásadě v neveřejném řízení mohou být zveřejněny osobní údaje o fyzických osobách, které mohou vzbudit dojem, že pokud by takové informace byly vytrženy z (...) kontextu, nebo by byly špatně interpretovány (...), že se tato osoba dopustila nějakého trestního jednání.“ Byl proto ze strany povinného subjektu učiněn závěr, že by v takovém případě hrozila škoda na osobním životě dotčených osob, a že by tyto osoby byly dotčeny rovněž v rámci podnikatelského prostředí či v rámci občanské a politické angažovanosti. Zároveň žalovaný vyjadřuje přesvědčení, že dané omezení rozsahu poskytnutých informací nijak nebrání žurnalistické činnosti žalobce ani patřičnému informování veřejnosti.

[23] K námitce žalobce ohledně postavení jednatele společností žalovaný opakuje svůj předchozí závěr, že „se postavení této dotčené osoby ani zdaleka nepřibližuje postavení politika, kterého se týkalo rozhodnutí o zveřejňování informací i před vstupem do politického života, na které žalobce odkazuje“. Povinný subjekt vyhověl žalobci

alespoň poskytnutím rámcové informace o výši finančních prostředků, jichž se věc týkala. Žalovaný dodává, že však tato výše je odvoditelná z trestněprávní kvalifikace daného jednání.)

[24] Dále žalovaný pojednává o postupu v případě žádostí o poskytnutí informací, které mají charakter osobních údajů a údajů osobní povahy. Uvádí: „Pakliže nebylo ze strany policejních orgánů shledáno, že by jednáním kterékoli osoby došlo ke spáchání trestného činu nebo přestupku, je třeba tuto skutečnost přijmout jako zásadní fakt pro posouzení toho, v jakém rozsahu lze poskytovat [tyto] informace (...)“.

[25] K otázce bankovního tajemství žalovaný plně odkázal na odůvodnění obsažená v daných rozhodnutích. Dodává: „Jestliže žalobce namítá, že povinný subjekt přes rozsáhlou anonymizaci neanonymizoval některé údaje, například období, kdy mělo docházet k nějakým finančním operacím nebo rámcové informace o množství finančních prostředků, které byly předmětem vedeného trestního řízení, tak tyto informace by bylo možné dovodit ze samotné časové posloupnosti prověřovaného případu (...)“. Žalovaný se ve svém vyjádření rovněž pozastavuje nad tím, že se žalobce požadovaných informací nedomáhal skrze odvolání (popř. stížnost podle informačního zákona), nýbrž stále podával nové žádosti, jejichž předmět rozšiřoval. Rovněž uvádí, že „zcela nestandardně i v rámci opravných prostředků žalobce sdělil, že případné odvolání stáhne, pokud mu budou poskytnuty informace v rámci následně podané žádosti, což povinný subjekt a žalovaný považuje za zcela nestandardní jednání, které je pro ně naprosto nepřijatelnou formou nátlaku na jejich příští rozhodnutí.“

[26] Žalovaný dále upozorňuje, že při vyřizování žádostí o poskytnutí informací je nutno postupovat v souladu s právem na rovný přístup, z čehož plyne, že nelze některé žadatele upřednostňovat. Tímto reaguje na žalobcem zdůrazňované postavení novináře. Uvádí, že postavení žalobce jako žadatele se nemění ani v souvislosti s jeho pozicí tzv. společenského hlídačského psa, jelikož v dané věci se nejednalo o odměňování v rámci veřejné sféry.

[27] Žalovaný vysvětluje, že dle ust. § 8a odst. 2 informačního zákona jsou poskytovány jen osobní údaje o osobě veřejně činné, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, jež se týkají jeho veřejné či úřední činnosti, popřípadě funkčního či pracovního zařazení. Do tohoto výčtu však nespádají informace o činnosti v rámci soukromých společností, které představují informaci o soukromí daných osob. Rovněž dodává, že vstupem do politiky si sice daná osoba musí být vědoma toho, že bude podléhat zvýšené kontrole ze strany veřejnosti, avšak toto se netýká zveřejňování jakýchkoli údajů o podnikatelské minulosti daných osob.

[28] Žalovaný reaguje také na námitku žalobce ohledně nedostatečného provedení testu proporcionality ze strany povinného subjektu. Uvádí, že povinný subjekt nemá povinnost provádět tříkrokový test proporcionality. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, žalovaný namítá, že je dostatečné, pokud povinný subjekt provede základní úvahu týkající se kolidujících práv. Povinný subjekt však i tak test proporcionality provedl a posoudil důvodnost dané žádosti. Následně učinil závěr, že „účelu veřejného zájmu bude dostatečně dosaženo poskytnutím

anonymizovaných dokumentů, neboť z nich lze jasně (...) provést zhodnocení celé věci a učinit potřebné závěry“.

[29] Závěrem žalovaný dodává, že ve vztahu k otázce bankovního tajemství vycházelo odůvodnění napadeného rozhodnutí ze závěrů, které byly poskytnuty ze strany orgánů činných v trestním řízení. Uvádí, že z těchto údajů vyplynulo, že „dílní vrácené prostředky není možno považovat za finanční prostředky z příjmů Evropské unie či ze státního rozpočtu České republiky, neboť se jednalo o finanční prostředky soukromé společnosti užívané k podnikání, a tedy ponecháním si obdržené částky nedošlo ke spáchání trestného činu“.

[30] Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž setrval na své argumentaci. Žalobce zopakoval, že shledává že „rozhodující není (rozdílný) význam postavení dvou dotyčných osob (jednak bývalého premiéra, jednak zastupitele), ale skutečnost, že obě osoby zastávaly v době medializace jejich dotační minulosti veřejnou volenou funkci s přímou rozhodovací pravomocí ve prospěch občanů“. Dodal, že „dotační minulost lokálního politika je z místního pohledu stejně důležitá jako dotační minulost vládního politika z pohledu celostátního.“ Dále se vymezuje vůči tvrzení žalovaného, že z právní kvalifikace jednání je možné dovodit rozsah potenciální škody. Uvádí, že v rámci „upřesňujícího dotazu“ se domáhal pouze upřesnění rozmezí, v jakém se částka vrácená firmou ODES firmě AA Styll pohybovala. Žalobce též uvádí, že jeho hypotézu ohledně výše zmíněné částky povinný subjekt potvrdil, a to v tom smyslu, že vrácená částka přesahovala částku vlastních finančních prostředků firmy AA Styll. Žalobce dodává, že „[h]odnota 1 262 000 Kč je významná proto, protože představuje částku vlastních prostředků vložených firmou AA Styll do dotovaného projektu. (Smluvní cena díla činila 5 150 000 Kč bez DHP, Část dotace, vyplacená ze strany státu činila 3 888 000 Kč.)“ Uzavírá vyjádření k této námitce konstatováním, že finanční prostředky, které byly vráceny, a které převyšují hranici 1 262 000 Kč musely pocházet z dané dotace. Žalobce rovněž uvádí, že když mu mohla být ze strany Policie ČR poskytnuta dvě konkrétní data, kdy mělo dojít k vrácení předmětných finančních prostředků, nemělo by dle něj nic bránit tomu, aby mu byla poskytnuta i „obecná informace o tom, v jakém rozmezí se pohybovala vrácená částka“.

[31] Žalobce rovněž dále trvá na zvláštnosti svého postavení coby „společenského hlídačského psa“. Ve vztahu k vyjádření žalovaného ohledně testu proporcionality žalobce podotýká, že to byl právě povinný subjekt, kdo přistoupil k provedení tohoto testu. Žalobce uvítal jeho provedení, avšak požaduje, aby byly jednotlivé jeho kroky přezkoumatelně odůvodněny a vysvětleny. V rámci repliky žalobce upravil žalobní návrh co do náhrady nákladů řízení. Uvedl, že až po podání žaloby měl možnost se seznámit s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79. V návaznosti na něj tak požaduje provést následující změnu druhé části žalobního návrhu: „Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení – soudní poplatky a případné další prokázané náklady.“

[32] Nad rámec výše uvedeného ze správního spisu plynou následující skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí ve věci samé.

[33] Informace požadované žalobcem v části 1b) žádosti byly částečně odmítnuty s odkazem na ust. § 4 odst. 2 písm. c) informačního zákona, na základě kterého byl poskytnut dokument „Vyhodnocení“ (viz dále). Anonymizaci povinný subjekt zdůvodnil odkazem na § 8 odst. 2 trestního řádu a § 38 odst. 3 písm. b) zákona o bankách.

[34] Odmítnutí žádosti v části 3a (a to v celém rozsahu) bylo učiněno na základě § 8a odst. 1 informačního zákona ve spojení s ustanoveními čl. 5 odst. 1 písm. b) a čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR.

[35] Z obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že poskytnutí datového souboru s kopií dokumentu nazvaného „Vyhodnocení“ bylo učiněno na základě výše uvedeného § 4a odst. 2 informačního zákona. Součástí tohoto dokumentu je i návrh na uložení věci „ad acta“. Povinný subjekt proto v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dle jeho názoru tak byl splněn žadatelův (žalobcův) požadavek, jelikož tento žádal poskytnutí „kopie usnesení o odložení věci, usnesení o odevzdání věci jinému orgánu, usnesení o zahájení trestního stíhání nebo dokumentu s jiným opatřením (dle toho, jakým způsobem bylo prověřování předmětného podezření ukončeno)“. Povinný subjekt uvedl rovněž, v jakých částech byl předmětný dokument anonymizován. Jednalo se o informace, které podléhají bankovnímu tajemství, a které byly orgánům činným v trestním řízení poskytnuty na jejich žádost dle § 8 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „trestní řád“). Anonymizace tak byla provedena „v rozsahu označení účtů společnosti AA STYLL, spol. s r.o., údajů o disponentech těchto účtů, o popisu bankovních operací, které probíhaly mezi účty společnosti AA STYLL, spol. s r.o. a společností ODES s.r.o., včetně úhrnné částky vrácených finančních prostředků na účet společnosti AA STYL, spol. s r.o., která byla využita v rámci trestního řízení vedeného pod č. j. KRPS-158262-102/TČ-2016-010081-ODKL ke stanovení právní kvalifikace možného podezření ze spáchání trestného činu krádeže“.

[36] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dále uvedeno, že povinný subjekt se dotazoval zpracovatele věci na způsob, jakým byly předmětné informace vyžádány ze strany orgánů činných v trestním řízení. Bylo potvrzeno, že informace byly vyžádány dozorujícím státním zástupcem na základě § 8 odst. 2 trestního řádu. Orgány činné v trestním řízení obdržely dané informace ještě před zahájením úkonů trestního řízení, když jim byly dány v rámci podaného trestního oznámení Finančního úřadu pro Středočeský kraj. Povinný subjekt zdůraznil, že „tyto informace byly oběma zmíněnými orgány vyžádány ve zvláštním režimu v souladu s ustanovením § 38 odst. 3 písm. b) resp. § 38 odst. 3 písm. c) zákona o bankách.“

[37] Ve vztahu k dané fyzické osobě, které se anonymizace dokumentu týkala, povinný subjekt provedl utajení následujících osobních údajů – jména a příjmení, data narození, trvalého bydliště, postavení, zaměstnání, a popisu jednání (v případě, že by z tohoto bylo možné seznat, o kterou osobu se jedná). Povinný subjekt dále zdůraznil, že k anonymizaci výše uvedených údajů přistoupil po zhodnocení podmínek pro jejich poskytnutí, zejména pak s ohledem na zákonnou úpravu zpracování osobních údajů. Uvádí, že „[s]hledal, že nedisponuje souhlasem subjektů údajů se zpracováním jejich osobních údajů ve smyslu této žádosti a že žádná z dalších podmínek zákonnosti uvedených v čl. 6 odst. 1 nařízení EU 2016/679 na tuto žádost nedopadá“. Povinný subjekt

svůj postup popsal rovněž s ohledem na právní titul, na základě kterého byly informace požadovány. Žadatel (žalobce) uvedl jako právní titul informační zákon. Ustanovení § 8a odst. 1 tohoto zákona stanoví, že je-li žádáno o osobní údaje, musí povinný subjekt postupovat v souladu s nařízením GDPR a zákonem o zpracování informací. Povinný subjekt došel k závěru, že ani jeden z výše uvedených předpisů mu nedávají možnost dané údaje sdělit, jelikož by došlo k porušení daných právních předpisů a také čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

[38] Zdejší soud shledal žalobcem podanou žalobu nedůvodnou a rozsudkem ze dne 29. 4. 2024, č. j. 6 A 141/2023-74, ji zamítl. Soud došel v původním rozsudku k závěru, že „byla odmítnuta pouze část informace, a to osobní údaje fyzické osoby a údaje podléhající bankovnímu tajemství (...). Většina informace, kterou žalobce žádal (...) poskytnuta byla, což nijak výrazně neomezilo kontrolu veřejnosti při poskytování veřejných prostředků a jejich následnému nakládání z titulu možné trestní odpovědnosti (...)“.

[39] Soud dal za pravdu žalovanému, že žádaný údaj o fyzické osobě je možné odmítnout s poukazem na ust. § 8a odst. 1 informačního zákona, jelikož tato informace se nedotýká veřejné či úřední činnosti dané osoby a zároveň ani jejího funkčního či pracovního zařazení. Zároveň uvedl, že zde není veřejný zájem na poskytnutí této osobní informace, a to z toho důvodu, že dané veřejné prostředky nebyly poskytovány dané fyzické osobě, nýbrž osobě právnické. Soud uvedl, že z úpravy obsažené v nařízení GDPR ani v zákoně o zpracování osobních údajů neplyne nic, co by vylučovalo postup podle § 8a informačního zákona.

[40] Dále soud shledal, že dle jeho názoru není zapotřebí přistupovat k provedení rozsáhlého testu proporcionality (...), jelikož informační zákon sám stanoví přesný postup. Soud k tomuto dodal: „Soud souhlasí s žalovaným, že test proporcionality, který žalobce napadl v odvolání a uvádí jej i v žalobě, je pro posouzení naplnění zákonného požadavku v daném případě tak, jak jej vymezil žalobce, nadbytečný, a jeho provedení by přicházelo v úvahu při hodnocení samotné právní normy (tedy ust. § 8a odst. 1 zákona o informacích) při kontrole ústavnosti. K tomu však žalovaný ani povinný subjekt oprávněn není, a pokud tedy provedl posouzení informace podle zákona o informacích a tento postup zdůvodnil, není nutné provádět test proporcionality ve smyslu kolize dvou základních práv v obecné rovině (práva na soukromí a práva na poskytnutí informace), neboť v této obecné rovině tento test provedl již zákonodárce svou zákonnou úpravou.“

[41] Ve vztahu k institutu bankovního tajemství soud uvedl, že ačkoli je zde veřejný zájem na provádění kontroly poskytování veřejných financí, jsou k výkonu veřejné kontroly stanoveny jiné právní prostředky, pomocí nichž se lze daných informací domáhat. Poznamenal rovněž, že dané rozhodnutí o neposkytnutí informace se neváže k částce vyplacené v rámci dotace (ostatně tento údaj byl dohledatelný na internetu), nýbrž k pohybu financí mezi danou společností a třetí osobou. Dle názoru soudu takovéto informace podléhají bankovnímu tajemství ve smyslu § 38 zákona o bankách. Soud dále uvedl, že není možné tvrdit, že bankovní tajemství váže pouze samotnou banku. Zdůraznil, že v případě, kdy má banka zákonnou povinnost informace poskytnout orgánům činným v trestním řízení, dané informace i nadále podléhají bankovnímu

tajemství, které váže i orgán činný v trestním řízení. Soud dodal: „Pokud by tyto skutečnosti byly významné pro případnou trestní odpovědnost nějaké osoby, samozřejmě by se staly předmětem příslušných procesních úkonů, čímž by ochrana poskytovaná bankovním tajemstvím odpadla (přistoupil by speciální právní režim trestního řádu, a v tomto směru by pak byla případná argumentace žalobce týkající se výše těchto prostředků, pokud ta by měla vliv na právní hodnocení skutku jako trestného činu). K tomu však v daném případě nedošlo, žádné trestní řízení zahájeno nebylo. Jedná se tak o informace, které jsou součástí bankovního tajemství, a jako takové nemohou být žadateli o informaci poskytnuty.“

[42] Na základě žalobcem podané kasační stížnosti se věci následně zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2025 došel k závěru, že žalobcova kasační stížnost byla důvodná, a proto rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud k tomuto závěru dospěl z následujících důvodů, kdy vyslovil tento právní názor, který je pro zdejší soud dále závazný.

[43] Nejvyšší správní soud připomněl, že poskytování osobních údajů ve smyslu informačního zákona je možné pouze z důvodů vyjmenovaných v čl. 6 GDPR. Ve světle tohoto nařízení je nutno aplikovat i zákon o zpracování osobních údajů, který z daného nařízení vychází.

[44] Nejvyšší správní soud v bodě 25 odůvodnění rozsudku uvážil, že „městský soud pochybil v úvaze, že nebylo namístě provádět [test proporcionality]. Z tohoto důvodu městský soud v napadeném rozsudku věcně nevypořádal stěžovatelu žalobní námitku směřující proti argumentaci obsažené v rámci testu proporcionality, jehož výsledkem bylo upozadění práva na informace před právem na ochranu osobních údajů, s čímž stěžovatel nesouhlasil.“ Připomenul, že právě čl. 6 odst. 1 GDPR se žalobce po celou dobu řízení dovolával. „Na tuto jeho argumentaci ve vydaných rozhodnutích reagovali povinný subjekt i žalovaný, městský soud však v napadeném rozsudku nikoli.“

[45] Nejvyšší správní soud dal městskému soudu zapravdu ohledně závěru o neaplikaci ust. § 8a odst. 2 informačního zákona.

[46] Nejvyšší správní soud došel v bodě 28 odůvodnění k závěru, že rozsudek zdejšího soudu je nepřezkoumatelný. Uvedl, že „[m]ěstský soud dospěl k závěru, že osobní údaje v podobě jména, příjmení a data narození fyzické osoby obsažené v dokumentu označeném jako „Vyhodnocení“ a zpracovaném povinným subjektem neměly být poskytnuty, neboť spadají pod výluky dle § 8a odst. 1 zákona o informacích. Uvedené ustanovení však nevylučuje, že takové údaje nelze poskytnout, je však možno tak učinit jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Takovým předpisem je nařízení GDPR, které v čl. 6 odst. 1 upravuje důvody, za kterých je možné osobní údaje zpracovávat a případně i poskytnout.“ Dodal, že „[v]e smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR proto bylo namístě poměřit důvody pro poskytnutí takové informace tvrzené stěžovatelem s dopady do osobní sféry dotčené osoby“.

[47] V bodě 29 odůvodnění dodal: „Úkolem městského soudu bylo toto posouzení provedené správními orgány za daných skutkových okolností přezkoumat, což

však neučinil. Zatížil tak napadený rozsudek vadou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje v této části rozhodnutí přezkoumat.“

[48] Nejvyšší správní soud pak následně v bodě 30 shledal důvodnou i žalobcovu poslední námitku. Shledal, že „[m]ěstský soud nesprávně dovodil, že informace, i souhrnná, o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností, je kryta bankovním tajemstvím ve smyslu § 38 zákona o bankách. Nejvyšší správní soud však ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, již dříve judikoval, že povinnost mlčenlivosti spojená s bankovním tajemstvím dle § 38 odst. 1 zákona o bankách stíhá pouze banku.“

[49] Zdejšímu soudu proto uložil, aby se znovu zabýval otázkou, zda má povinný subjekt povinnost poskytnout i druhou žalobcem požadovanou informaci.

[50] Městský soud v Praze znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[51] Soud nejprve zkoumal jednotlivé právní tituly obsažené v čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR, jehož použití se žalobce domáhal, a posuzoval, zda lze některý z nich [pod písm. a)-f)] aplikovat na danou věc.

[52] Dle čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR je podmínkou zákonnosti zpracování předmětných informací udělení souhlasu pro daný účel. Jelikož v daném případě nevyplynulo, že by souhlas byl udělen, nelze tento právní titul použít. Dle čl. 6 odst. 1 písm. b) GDPR se musí jednat o zpracování nezbytné pro splnění smlouvy, kdy subjekt předmětných údajů je jednou se stran smlouvy, nebo se musí jednat o zpracování za účelem přijetí opatření na žádost subjektu údajů před uzavřením této smlouvy. V daném případě žádná smlouva uzavírání nebyla, tudíž tento titul rovněž není aplikovatelný. Dle čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR je zpracování zákonné, pokud je nezbytné pro splnění právní povinnosti vázající daného správce. V rámci posuzování tohoto právního titulu soud shledal, že by bylo možné za takovouto právní povinnost považovat i povinnost poskytnout informaci vyplývající z informačního zákona. Dle čl. 6 odst. 1 písm. d) GDPR je zpracování umožněno při jeho nezbytnosti pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby. Zde se jedná o odlišné skutkové okolnosti, a tudíž tento titul není použitelný. Dle čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR je podmínkou zákonnosti zpracování nezbytnost pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Komentářová literatura upřesňuje, že „tento právní titul je základem tzv. dobrovolného zveřejňování informací podle § 5 odst. 5 informačního zákona“ a dodává, že „tento právní titul slouží primárně pro zpracování osobních údajů orgány veřejné moci“ (srov. JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. K § 8a. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-8-7]. ASPI_ID KO106_1999CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Ačkoli žalobce toto ustanovení cituje ve své žalobě, když zdůrazňuje roli veřejného zájmu v dané

věci, není tento titul použitelný, jelikož v posuzovaném případě se nejedná o dobrovolné zveřejnění povinným subjektem.

[53] Posledním titulem, dle čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR, je zpracování nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě. Přičemž je dáno, že první pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů. Ani tento titul neshledal soud v daném případě jako použitelný.

[54] Z výše uvedené analýzy čl. 6 odst. 1 nařízení GDPR vyvodil zdejší soud závěr, že jediným možným právním titulem je titul obsažený pod písm. c) – tedy splnění právní povinnosti. Pro povinný subjekt tak vyplývá povinnost zpracovat požadované osobní údaje pro splnění této povinnosti. Soud však (z výše uvedených důvodů) neshledal v daném případě aplikovatelnými ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. e) a f) GDPR, na která odkazoval ve svém podání žalobce.

[55] Zároveň je však nutno aplikovat ostatní ustanovení, která dopadají na danou věc. Jelikož se předmětné anonymizované údaje týkají osobních údajů a soukromí fyzické osoby, má dle čl. 8a odst. 1 informačního zákona povinný subjekt povinnost postupovat při jejich poskytování v souladu s příslušnými právními předpisy, které mají zajistit jejich ochranu – zejména tedy se zákonem o zpracování osobních údajů. Soud souhlasí s žalobcem, že v daném případě je nutno postupovat podle § 8a odst. 1 informačního zákona, tedy nikoli podle § 8a odst. 2. Tento závěr ostatně potvrdil ve výše citovaném zrušujícím rozsudku i Nejvyšší správní soud.

[56] Soud se dále zabýval žalobcovou námitkou, jejímž obsahem bylo tvrzené nevypořádání otázky veřejného zájmu ze strany povinného subjektu. Soud shledal, že povinný subjekt i žalovaný neposkytly konkrétní odůvodnění ve vztahu k neshledání veřejného zájmu na poskytnutí daných informací.

[57] K žalobcově argumentaci týkající se tvrzené podobnosti postavení poslance a zastupitele soud uvádí, že se vstupem do politického života, ať už se jedná o jeho celostátní či místní rozměr, musí si být daná osoba vědoma zvýšeného zájmu o její záležitosti ze strany široké veřejnosti, který v občanské společnosti tvoří prostředek kontroly činnosti politiků.

[58] V rámci výše uvedeného zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud vytkl zdejšímu soudu, že pojednával pouze o ne-povinnosti provádět test proporcionality a nevypořádal žalobcovu námitku vztahující se k odůvodnění jednotlivých kroků testu. K tomuto zdejší soud podotýká, že Nejvyšší správní soud se nevyjádřil ke kvalitě provedení daného testu, a proto zdejší soud není v tomto směru vázán jeho právním názorem ve vztahu k argumentaci povinného subjektu v rámci jednotlivých kroků testu proporcionality.

[59] Soud se zabýval tvrzením žalovaného, že nebylo nutné provádět test proporcionality, a že by stačila i úvaha ohledně daných vzájemně kolidujících práv. V této souvislosti žalovaný odkazoval na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16. S tímto nemůže zdejší soud souhlasit. V žalovaném odkazovaném případě se totiž jednalo o kolizi práva na informace s právy k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Šlo tedy o odlišnou skutkovou situaci, a proto nelze daný závěr Ústavního soudu automaticky aplikovat i na tuto věc. Zde se totiž jedná o kolizi práva na informace a práva na ochranu osobních údajů. Jak vyplývá z komentářové literatury, správce osobních údajů (zde tedy povinný subjekt) má před poskytnutím žádaných informací povinnost provést test proporcionality, přičemž tento postup plyne z čl. 85 nařízení GDPR (srov. JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. K § 8a. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-8-7]. ASPI_ID KO106_1999CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Povinný subjekt tak skutečně měl povinnost test proporcionality provést, nejednalo se tedy o pouhé dobrovolné provedení daného testu. Soud proto shledal, že je nutné se zabývat provedením testu ze strany povinného subjektu v jednotlivých krocích a přezkoumat poskytnuté odůvodnění.

[60] Povinný subjekt na str. 8 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí provedl následující tříkrokový test: „V prvním kroku bylo zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kritérium potřeby (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod) a ve třetím kritérium poměrování (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů). V otázce vhodnosti povinný subjekt konstatuje, že předmětného cíle, lze přijatým odmítnutím dosáhnout. Pokud se týká potřeby, tak povinný subjekt konstatuje, že na ochranu projevu osobní povahy a soukromí fyzické osoby, je třeba klást odpovídající důraz na jeho ochranu. Její narušení, ať již úmyslné nebo z nedbalosti, by mohlo mít závažné následky na další život dotčených osob. Pokud se týká kritéria poměrování tak povinný subjekt v tomto případě shledal, že k zachování práva na ochranu osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajů lze v daném případě uplatnit omezení práva na informace, vyplývající z čl. 17 odst. 4 LZPS „právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“.

[61] V rámci napadeného rozhodnutí se žalovaný k testu proporcionality vyjádřil na str. 10 a 11, kde uvedl: „Ve vztahu k testu proporcionality odvolací orgán uvádí, že jeho provedení je namístě vždy, když dochází ke kolizi ústavně zaručených práv a zájmů, které jsou si dle ustálené judikatury Ústavního soudu *prima facie* rovnocenné, byť je třeba přihlížet k účelu těchto práv a zájmů. Převaha jednoho z nich pak může být dána na základě zvážení konkrétních okolností, tj. pomocí vážení empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Úvahy, které vedly ke konkrétnímu výsledku řešení střetu zaručených práv, přitom musí být součástí případného rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo její části. Na druhou stranu ovšem není třeba, aby povinné subjekty prováděly třístupňový test proporcionality, který je Ústavním soudem využíván při abstraktní kontrole ústavnosti právních norem, ale stačí v tomto směru základní úvaha, jak ostatně připustil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 3208/16. V tomto směru pak lze přisvědčit povinnému subjektu, že se požadovanou úvahou

stran posouzení kolize ústavních práv zabýval, kdy neshledal, že by v případě požadovaného dokumentu, převažovalo právo na informace nad právem na ochranu osobních údajů a soukromí dotčených osob“.

[62] Soud shledal, že povinný subjekt ke kritériu vhodnosti uvedl, že „předmětného cíle lze přijatým odmítnutím dosáhnout“, jedná se však o pouhý závěr ve vztahu k danému kroku, nikoli o dostatečné odůvodnění. Ve vztahu ke kritériu potřebnosti již povinný subjekt poskytl o trochu obsáhlejší odůvodnění. Uvedl zde, že je zapotřebí chránit projevy osobní povahy a soukromí fyzických osob, jelikož jinak těmto mohou hrozit závažné následky ovlivňující jejich další život. I zde by však měl povinný subjekt poskytnout podrobnější odůvodnění, kdy by zhodnotil, zda opravdu, jak sám uvádí v charakteristice daného kroku testu, neexistuje jiný prostředek k dosažení daného cíle, který by však nezasahoval do základních práv a svobod. K třetímu kritériu, kde mají již být poměřována ona vzájemně kolidující práva, povinný subjekt pouze shrnul, že „k zachování práva na ochranu osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby osobních údajů lze v daném případě uplatnit omezení práva na informace“. Soud v tomto kroku shledal, že ze strany povinného subjektu nebylo popsáno potřebné „vážení“ kolidujících práv. Pouhé konstatování o tom, že lze omezení uplatnit, nevypovídá nic o procesu poměřování a představuje tedy opět jen závěr bez patřičného odůvodnění. Ačkoli tak povinný subjekt naznačil, čemu je zapotřebí se v jednotlivých krocích testu věnovat, neuvedl v rámci samotného hodnocení potřebné skutečnosti.

[63] Soud tedy na základě výše popsaného přezkumu jednotlivých kroků testu dospěl k závěru, že povinný subjekt neposkytl ve vztahu k částečnému odmítnutí žádosti v části 1b) dostatečné odůvodnění.

[64] Dále se soud zabýval vyhodnocením prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného, které je obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v rámci něj vyjádřil pouze obecně k povinnosti provádět test proporcionality v případě kolize ústavně zaručených práv. Nejdříve uvedl, že shledává jeho provedení vhodným vždy při takového kolizi. Následně však uvedl, že dle jeho názoru postačí, když správní orgán provede základní úvahu a nebude provádět samotný test (str. 10 napadeného rozhodnutí). K tomu se zdejší soud již vyjádřil v části odůvodnění výše. Ve vztahu k rozhodnutí povinného subjektu žalovaný jen stručně uvedl, že shledal, že se povinný subjekt danou úvahou zabýval, a že tento nedošel k závěru, že by právo na informace převažovalo nad právem na ochranu osobních údajů a soukromí dotčených osob (str. 11 napadeného rozhodnutí). Dle názoru soudu toto hodnocení ze strany žalovaného nepředstavuje dostatečně konkrétní odůvodnění, které je při provádění testu proporcionality zapotřebí. Proto shledal, že se žalovaný nedostatečně zabýval odůvodněním vyhodnocení kolize výše uvedených práv. Tuto žalobcovu námitku tak soud shledal důvodnou.

[65] Ve vztahu k druhé části žalobních námitek – tedy k anonymizaci celkové částky vrácené společnosti AA Styll – se soud zabýval otázkou, zda jsou požadované informace kryty bankovním tajemstvím či nikoli.

[66] Zdejší soud je v rámci této otázky vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve výše citovaném rozsudku (č. j. 6 As 135/2024-48), kde

Nejvyšší správní soud v bodě 30 odůvodnění uvedl, že informace (i souhrnná) o objemu finančních prostředků přeposílaných mezi účty dvou společností, není kryta bankovním tajemstvím podle ust. § 38 zákona o bankách. Odkázal na svůj předešlý rozsudek ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 As 236/2016-104, kde souhlasil se závěrem příslušného krajského soudu, který uvedl, že „bankovní tajemství nemůže být důvodem pro odepření poskytnutí informace dle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť povinnost zachovávat mlčenlivost o těchto skutečnostech stíhá banku (osobu zúčastněnou na řízení), a nikoli stěžovatelku (v daném případě se jednalo o právnickou osobu v oblasti energetiky).“

[67] Z tohoto důvodu soud došel k závěru, že odmítnutí žádosti povinným subjektem v části 3a) žaloby na základě § 38 zákona o bankách bylo učiněno v rozporu se zákonem.

[68] Ve vztahu k části 1b) žádosti došel zdejší soud z výše popsaných důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož žalovaný neuvedl dostatečné odůvodnění jednotlivých kroků testu proporcionality a pouze potvrdil závěry obsažené v prvostupňovém rozhodnutí povinného subjektu, který v dané části zatížil své rozhodnutí vadou právě z důvodů nedostatečně provedeného testu proporcionality.

[69] Ve vztahu k části 3a) žádosti má zdejší soud za to, že v souladu s právním názorem vysloveným v dané věci Nejvyšším správním soudem neměl povinný subjekt právní titul k odmítnutí poskytnutí dané informace s poukazem na bankovní tajemství.

[70] Při zvažování, jak za takového procesního stavu rozsudkem rozhodnout, když v případě žádosti pod bodem 1b) je namíste napadené rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, naproti tomu v případě žádosti pod bodem 3a) žádosti by bylo možné uložit tzv. informační příkaz povinnému subjektu a povinnost poskytnout informaci mu nařídít, soud vyšel z této úvahy.

[71] Při soudním přezkumu a možnosti formulovat výrok rozsudku je namíste respektovat původní členění výroků napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Ačkoliv prvostupňové správní rozhodnutí respektovalo žádost žalobce o informace a výrok rozčlenilo do jednotlivých částí žádosti, napadené rozhodnutí jedním výrokem odvolání zamítlo a prvostupňové správní rozhodnutí v celém rozsahu potvrdilo.

[72] Při zrušujícím soudním výroku tak při zrušení napadeného rozhodnutí je nutné tento výrok zrušit pouze v tom rozsahu, kdy taková procesní situace odpovídá podané žádosti. Důvod pro zrušení výroku napadeného rozhodnutí je dvojí – v části žádosti žalobce pod bodem 1b) je to nepřezkoumatelnost rozhodnutí, čímž zároveň dochází k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V tomto směru soud rozhodl pod výrokem I. tohoto rozsudku a rozhodl podle ust. § 76 písm. a) s.ř.s.

[73] V části žádosti žalobce pod bodem 3a) je důvod pro zrušení rozhodnutí nezákonnost při posouzení důvodnosti odmítnutí požadované informace, čímž by zároveň bylo nutné zrušit i v této části prvostupňové správní rozhodnutí a povinnému subjektu

uložit povinnost informaci poskytnout. Soud tak rozhodl v tomto směru pod výroky II., III. a IV. tohoto rozsudku, kdy zároveň uložil povinnému subjektu povinnost informace poskytnout (ust. § 16 odst. 5 informačního zákona).

[74] Vzhledem ke krátkosti lhůty pro splnění povinnosti soud zasílá opis tohoto rozsudku i povinnému subjektu.

[75] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[76] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že v řízení měla plný úspěch žalobkyně, rozhodl soud, že je žalovaný povinen žalobkyni zaplatit náklady řízení v částce 16 228 Kč ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

[77] Výše nákladů řízení je tvořena zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč [položka 19 sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a odměnou za zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti) po 3 100 Kč za úkon (dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), včetně dvou režijních paušálů po 300 Kč. Výše těchto nákladů spadá pod právní úpravu účinnou před 1. 1. 2025. Celková výše náhrady těchto nákladů je 6 800 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží do nákladů řízení také částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 %. Výše uvedená částka je tedy navýšena o 1 428 Kč ($0,21 \times 6800$). Konečná výše náhrady nákladů tak činí 16 228 Kč. Soud za účelné náklady nemá vypracování repliky, neboť ta nebyla pro posouzení důvodnosti žaloby zapotřebí, věc byla jasná na základě žaloby a předloženého spisu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu